

לפרשת שלח – תשע"ה

עניין של הסתכלות

אלעד לקס

איך יתכן שכל המרגלים ביקרו בארץ כנען, ראו את אותו המקום, אותם העצים ואותם השדות, אבל עשרה אמרו "ארץ אוכלת יושביה היא", ושנים אמרו "טובה הארץ מאוד מאוד?" אלא שכנראה האדם רואה את מה שחשוב לו. כשרואים עץ, הנגר רואה בעץ חומר גלם לעבודה, הקבלן רואה בו מכשול שמפריע לבניה, המטייל רואה בו מקום לנוח, הילד רואה מקום לטפס ולהתנדנד, הציפור רואה מקום מגורים וכן הלאה וכן הלאה. יהושע וכלב הבינו שארץ ישראל קדושה ומיוחדת, וכאשר הם הסתכלו על ארץ ישראל הם ראו מקום קדוש ומיוחד, עשרת המרגלים האחרים לא הבינו את קדושתה של ארץ ישראל וכאשר הם הסתכלו עליה הם ראו רק עצים ואבנים ושטח נדל"ן. כל אחד רואה את הדברים לפי ההבנה המיוחדת שלו.

חסידי מספרים על רבי מנחם מנדל מוויטבסק שהתענה ארבעים תעניות רצופות כאשר עלה לארץ ישראל ואז ערך סעודה גדולה. בסעודה הוא גילה את הסיבה שהתענה זמן כה ארוך.

רב חשוב גילה לו, שכל אדם הראוי לכך זוכה ורואה את אדמת הארץ הקדושה כרצופה יהלומים, אף כי כלפי חוץ הרי היא נראית כאדמה פשוטה. כאשר רבי מנחם מנדל הגיע לארץ הוא הצטער מאד על כך שהוא לא הבחין באדמת ארץ ישראל שום דבר מיוחד ולכן הוא התענה. כעבור ארבעים יום נפקחו עיניו וראה את אבני הארץ מתנוצצות באור יקרות כאילו הן אבני חן ויהלומים.

כך הדבר בכל מיני תחומים בחיינו, אם נדע להסתכל במשקפיים הנכונות נוכל לראות גדולות ונצורות בדברים שבמבט ראשוני כלל לא נראים כך.